

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΦΙΛΙΩΤΗ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 31071/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

11 Οκτωβρίου 2007

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Φιλιώτη κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Κύριος Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ, *πρόεδρος,*

Κύριος Χ. Α. ΡΟΖΑΚΗΣ,

Κυρία Ν. ΒΑΛΙĆ,

Κύριος Κ. ΗΑΛΙΥΕΥ,

Κύριος D. SPIELMANN,

Κύριος S. E. JEBENS,

Κύριος G. MALINVERNI, *δικαστές,*

και κύριος A. WAMPACH, *αναπληρωτής γραμματέας τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 20 Σεπτεμβρίου 2007,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 31071/05) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία Γεωργία Φιλιώτη («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 13 Αυγούστου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τον απεσταλμένο του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 13 Οκτωβρίου 2006, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει την αίτηση την ελκόμενη από τη διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1936 και κατοικεί στη Νέα Υόρκη.

A. Το ιστορικό της υπόθεσης

5. Στις 29 Σεπτεμβρίου 1993, με κοινή απόφαση των υπουργών Εθνικής Παιδείας και Εξωτερικών (αριθ. Φ821/2/Σ631/Ζ1/5454), η προσφεύγουσα, εκπαιδευτικός στο επάγγελμα, αποσπάστηκε στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στη Νέα Υόρκη, για μία περίοδο δύο ετών.

6. Στις 7 Απριλίου 1994, ο υπουργός Εθνικής Παιδείας εξέδωσε μία απόφαση (αριθ. Φ821.1/Σ335/Ζ1/2003) που διαπίστωνε την αυτεπάγγελτη ανάκληση της πιο πάνω αναφερόμενης κοινής υπουργικής απόφασης, δυνάμει του άρθρου 28 του νόμου αριθ. 2190/1994 που ρύθμιζε το καθεστώς των δημοσίων υπαλλήλων.

1. Πρώτη αίτηση ακύρωσης

7. Στις 15 Απριλίου 1994, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών μία αίτηση ακύρωσης της απόφασης αριθ. Φ821.1/Σ335/Ζ1/2003.

8. Στις 29 Σεπτεμβρίου 1994, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών κήρυξε την αίτηση απαράδεκτη (απόφαση αριθ. 698/1994). Στις 25 Νοεμβρίου 1994, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης. Στις 25 Ιανουαρίου 1996, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση για τον λόγο ότι έπρεπε να έχει ληφθεί από κοινού από τους υπουργούς Εθνικής Παιδείας και Εξωτερικών (απόφαση αριθ. 445/1996).

9. Στις 8 Απριλίου 1996, κατ'εκτέλεση της απόφασης αυτής, οι εν λόγω υπουργοί εξέδωσαν μία κοινή απόφαση (αριθ. Φ821.5/Κ431/Ζ1/1475) η οποία διαπίστωνε εκ νέου την αυτεπάγγελτη ανάκληση της απόφασής τους αριθ. Φ821/2/Σ631/Ζ1/5454.

2. Δεύτερη αίτηση ακύρωσης

10. Στις 6 Ιουνίου 1996, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών αίτηση ακύρωσης της απόφασης αριθ. Φ821.5/Κ431/Ζ1/1475.

11. Στις 9 Δεκεμβρίου 1996, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών απέρριψε την αίτηση, κρίνοντας ότι η προσφεύγουσα δεν είχε νόμιμο ενδιαφέρον για να προσβάλει την εν λόγω απόφαση, αφού, σε κάθε περίπτωση, η διάρκεια της ισχύος της απόφασής της είχε ήδη λήξει (απόφαση αριθ. 2221/1996).

Β. Η επίδικη διαδικασία

Αγωγή αποζημίωσης

12. Στις 22 Απριλίου 1996, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών μία αγωγή αποζημίωσης σε βάρος του Δημοσίου. Αξίωνε 72.000 δολάρια ΗΠΑ ως συμπλήρωμα των μισθών που θα είχε λάβει μεταξύ 1^{ης} Απριλίου 1994 και 31 Μαρτίου 1996, αν ο υπουργός Εθνικής Παιδείας δεν είχε εκδώσει την με αριθμό Φ821.1/Σ335/Ζ1/2003 απόφασή του, την οποία χαρακτήριζε παράνομη.

13. Στις 30 Σεπτεμβρίου 1998, το δικαστήριο απέρριψε την αγωγή της για τον λόγο ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας, με την με αριθμό 445/1996 απόφασή του, είχε ακυρώσει την επίδικη υπουργική απόφαση για τυπικούς λόγους και ότι ουδεμία παρανομία είχε διαπραχθεί ως προς την ουσία (απόφαση αριθ. 10650/1998).

14. Στις 14 Δεκεμβρίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Η συζήτηση ορίστηκε για τις 18 Νοεμβρίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία αναβλήθηκε κατόπιν αιτήματος του δικηγόρου της προσφεύγουσας. Έλαβε χώρα στις 16 Μαρτίου 2000.

15. Στις 19 Σεπτεμβρίου 2000, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση αριθ. 3535/2000).

16. Στις 29 Οκτωβρίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης. Η συζήτηση ορίστηκε αρχικά για τις 2 Ιουνίου 2003, και στη συνέχεια αναβλήθηκε πέντε φορές. Έλαβε χώρα στις 22 Νοεμβρίου 2005.

17. Στις 31 Ιανουαρίου 2005, με πλήρως αιτιολογημένη απόφαση, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση (απόφαση αριθ. 251/2005). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 16 Μαρτίου 2005.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

18. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας αποζημίωσης που εισήγαγε σε βάρος του Δημοσίου παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...)επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

19. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή και υποστηρίζει ότι η επίδικη διαδικασία διεξήχθη εντός των καλύτερων δυνατών προθεσμιών, λαμβανομένης υπόψη της υπερφόρτωσης του πινακίου των δικαστηρίων και των καθυστερήσεων που προκάλεσαν οι επαναλαμβανόμενες απεργίες των δικηγόρων της χώρας κατά τη διάρκεια της επίδικης περιόδου. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι η προσφεύγουσα ζήτησε μία φορά την αναβολή της συζήτησης ενώπιον του εφετείου, γεγονός που ευθύνεται για μία καθυστέρηση τεσσάρων μηνών περίπου στη διεξαγωγή της διαδικασίας.

20. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 22 Απριλίου 1996, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών και περατώθηκε στις 31 Ιανουαρίου 2005, με την απόφαση αριθ. 251/2005 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε επομένως οκτώ χρόνια και περισσότερο από εννέα μήνες, για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

21. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία, και ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους

(βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

23. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω απόφαση *Frydlender*).

24. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ειδικότερα ότι η υπόθεση δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη δυσκολία και ότι δεν αμφισβητείται η συμπεριφορά της προσφεύγουσας. Σε ό,τι αφορά τη συμπεριφορά των δικαστικών αρχών, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του, η χρόνια υπερφόρτωση του πινακίου δεν αποτελεί έγκυρη δικαιολογία (βλέπε *Probstmeier κατά Γερμανίας*, απόφαση της 1^{ης} Ιουλίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VI, σελ. 1138, § 64). Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Κυβέρνηση αναφέρθηκε στις «επαναλαμβανόμενες απεργίες» των δικηγόρων της χώρας, χωρίς να δώσει άλλες διευκρινίσεις. Το Δικαστήριο δεν είναι ως εκ τούτου σε θέση να βεβαιωθεί αν οι απεργίες αυτές είχαν πραγματική επίδραση στη διάρκεια της διαδικασίας. Σε κάθε περίπτωση, έχει ήδη υποστηρίξει ότι ακόμα κι αν δεν αγνοεί τις επιπλοκές που μία απεργία θα μπορούσε να προκαλέσει ως προς την υπερφόρτωση του πινακίου ενός δικαστηρίου, πρέπει εν τούτοις, σύμφωνα με το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, οι υποθέσεις να εκδικάζονται «εντός λογικής προθεσμίας» (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Παπαγεωργίου κατά Ελλάδας*, απόφαση της 22 Οκτωβρίου 1997, *Recueil* 1997- VI, σελ. 2291, § 48).

25. Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι τα συμβαλλόμενα Κράτη έχουν την ευθύνη να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να εξασφαλίσουν σε οποιονδήποτε το δικαίωμα να επιτύχει μία τελεσίδικη απόφαση επί των αμφισβητήσεων των σχετικών με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του αστικής φύσεως μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Comingersoll S.A. κατά Πορτογαλίας* [GC], no. 35382/97, § 24, CEDH 2000-IV). Ως εκ τούτου, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

26. Η προσφεύγουσα παραπονείται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 §§ 1 και 3 της Σύμβασης, για το δίκαιο όλων των διαδικασιών που εισήγαγε. Υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις αριθ. 698/1994 και 2221/1996 καταδεικνύουν την έλλειψη αμεροληψίας και ανεξαρτησίας των επιληφθέντων δικαστηρίων. Ζητεί επιπλέον την ακύρωση της απόφασης αριθ. 251/2005 του Συμβουλίου της Επικρατείας και την αποδοχή της αγωγής αποζημίωσής της με ημερομηνία 22 Απριλίου 1996. Επικαλούμενη τα άρθρα 7 και 8 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται επίσης για την αναδρομική εφαρμογή στην περίπτωση της του άρθρου 28 του νόμου αριθ. 2190/1994 και για τις συνέπειες που η ανάκληση της απόσπασής της είχε στην ιδιωτική και οικογενειακή ζωή της. Επικαλούμενη το άρθρο 10 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται τέλος ότι στερήθηκε του δικαιώματός της «να εκφράσει ενώπιον δικαστή τα επιχειρήματά της ως προς τη νομιμότητα της απόσπασής της».

Επί του παραδεκτού

27. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων στην κατοχή του, και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να γνωρίζει τους διατυπωθέντες ισχυρισμούς, το Δικαστήριο δεν διαπίστωσε καμία ένδειξη παραβίασης των δικαιωμάτων και των ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλά της.

28. Έπεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

30. Η προσφεύγουσα αξιώνει 72.000 δολάρια ΗΠΑ ως συμπλήρωμα των μισθών που θα είχε λάβει μεταξύ 1^{ης} Απριλίου 1994 και 31 Μαρτίου 1996. Ζητεί επιπλέον να αποζημιωθεί για «την οδύνη και την παρενόχληση» που υπέστη.

31. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο από την προσφεύγουσα ποσό αντιστοιχεί στο ποσό που αποτελούσε αντικείμενο της επίδικης διαδικασίας και καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα αυτό. Υποστηρίζει επιπλέον ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για ηθική βλάβη. Εναλλακτικά, υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 2.000 ευρώ.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης την οποία διαπίστωσε απορρέει αποκλειστικά από μία παραγνώριση του δικαιώματος της ενδιαφερομένης να εκδικασθεί η υπόθεσή της εντός «λογικής προθεσμίας». Υπό αυτές τις συνθήκες, δε διαπιστώνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και οποιασδήποτε υλικής ζημίας που μπορεί να υπέστη η προσφεύγουσα. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί αυτή η πλευρά των αξιώσεών της. Απεναντίας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη την οποία δεν επανορθώνει επαρκώς η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, της επιδικάζει 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

33. Η προσφεύγουσα ζητεί ομοίως να της επιστραφούν τα έξοδα και η δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, αλλά δεν αποτιμά το ποσό της αξίωσής της.

34. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα αυτό.

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

36. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας δεν είναι ούτε λεπτομερείς ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά που θα επέτρεπαν να υπολογισθούν με ακρίβεια. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί το αίτημα αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας αποζημίωσης και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 11 Οκτωβρίου 2007 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος